

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: O. I.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2018, č. j. OAM-897/ZA-ZA11-ZA10-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým byla její žádost o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o mezinárodní ochraně bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

I. **Obsah žalobních bodů**

2. Žalobkyně uvedla, že se domnívá, že byla v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník správního řízení zkrácena na svých právech a rozhodnutí napadla v celém rozsahu. Žalovaný dle jejího názoru porušil ust. § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále ust. § 12 písm. a) a b), § 14a odst. 2 písm. d) a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně měla za to, že žalovaný nezjistil stav věci takovým způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Považovala za nepochybné, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a uvedené právní úpravy. Měla rovněž za to, že v případě jejího vycestování by došlo k rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Odůvodnění napadeného rozhodnutí označila za nedostatečné, pokud jde o uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalovaný dle jejího názoru nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
3. Žalobkyně rovněž uvedl, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn. Materiály a podklady pro rozhodnutí ze strany 3 napadeného rozhodnutí byly žalovaným dle jejího názoru jen formálně vyjmenovány, aniž by byly ve skutečnosti použity s konkrétními odkazy na jednotlivá tvrzení rozhodnutí, čímž došlo k paušalizovanému tvrzení žalovaného v uvedeném rozhodnutí. Žalobkyně tedy navrhla, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný konstatoval, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí a měl za to, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Vyslovil přesvědčení, že zjistil dostatečně stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila a opatřil si úplné podklady pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
5. Konstatoval, že v současné době žalobkyně žádá o mezinárodní ochranu podruhé, poprvé požádala dne 9. 8. 2016. Rozhodnutím správního orgánu č. j. OAM-683/ZA ZA12- 2016 ze dne 4. 1. 2017, které nabylo právní moci 6. 1. 2017, nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana udělena, neboť tvrzeným důvodem byla obava z bývalého manžela, který ji napadal. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou zdejší soud svým rozsudkem č. j. 32 Az 3/2017-51 ze dne 10. 5. 2018 zamítl. Proti tomuto rozsudku podala následně žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který ji svým usnesením č. j. 4 Azs 185/2018-30 ze dne 5. 9. 2018 odmítl pro nepřijatelnost.
6. V průběhu správního řízení, jak žalovaný dále uvedl, bylo objasněno, že tvrzené důvody v pořadí druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně jsou naprosto stejné, jako uváděla v rámci své první žádosti o mezinárodní ochranu, tedy obava ze svého bývalého manžela, který ji fyzicky napadal a zjevná snaha o legalizaci dalšího pobytu na území ČR. Žalovaný při hodnocení případu žalobkyně vycházel především z jejího vlastních sdělení, zejména pak z žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

7. Žalovaný zdůraznil, že na str. 3 napadeného rozhodnutí velmi přehledně a podrobně porovnal a zhodnotil první žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala na našem území dne 9. 8. 2016, s její současnou druhou žádostí. Po posouzení žalobkyní uváděných důvodů došel k závěru, že žalobkyně uvádí zcela totožné motivy jejího odchodu ze země původu a důvody neochoty se vrátit zpět jako při své první žádosti, o které již rozhodnuto bylo. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, kde se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí, než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* Žalovaný i ve světle této judikatury byl názoru, že zhodnotil žádost žalobkyně jako opakovanou zákonně.
8. Dále žalovaný uvedl, že během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 10. 2018 měla žalobkyně možnost uvést důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru jí bylo umožněno, aby uvedla i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by její tvrzení podpořily. Žalobkyně dne 25. 10. 2018 podepsala protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Na otázky, zda se chce seznámit s podklady, chce navrhnout jejich doplnění nebo zda se k nim chce vyjádřit, odpověděla negativně. Žalovaný tedy byl přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak ostatně vyplývá ze spisového materiálu. Žalobkyně má v průběhu celého správního řízení o mezinárodní ochraně povinnost tvrzení, jež jasné plyne z břemene tvrzení, které leží výhradně na žadateli o mezinárodní ochranu. Bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně byla velmi pečlivě zhodnocena v předcházejícím azylovém řízení k první žádosti žalobkyně, ve které bylo meritorně rozhodnuto.
9. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobkyně ve své aktuální žádosti neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Pokud tedy jde o samotnou právní kvalifikaci případu žalobkyně, i zde má žalovaný za to, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, když tuto druhou žádost posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobkyně bez vlastního zavinění nemohla sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

11. Při nařízeném jednání pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření k žalobě a uvedla, že pokud krajský soud shledá podanou žalobu projednatelnou, navrhuje její zamítnutí. K věci uvedla, že žalobkyně byla s důkazy, které sloužily jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, seznámena a nenavrhla jejich doplnění. Žalovaný shledal shodné důvody žalobkyní uváděné jak v první tak v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Připomenul, že pokud by shledal v průběhu azylového řízení některé nové skutečnosti, pak by je při svém rozhodování zohlednil. Žalobkyně se k jednání nedostavila.
12. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 21. 10. 2018 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně dne 24. 10. 2018 poskytla k podané žádosti další údaje a sdělila, že se narodila ve Volgogradu, bývalém Sovětském svazu, je ruské státní příslušnosti i národnosti a pravoslavného vyznání. Dorozumí se českým, ruským a anglickým jazykem. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné strany ani organizace, nikdy nebyla politicky aktivní. Ke svému rodinnému stavu sdělila, že je vdaná a má jednu dceru. Její manžel se jmenuje J. H. a je české státní příslušnosti. S manželem ale nežije. Žili spolu jen 2 až 3 měsíce, manžel pak odcestoval do Německa. Neviděli se od března roku 2001. Setkali se pouze v roce 2006, když chtěl manžel oddací list, aby se mohli rozvést. Pak už se neukázal, byl to podvodník. Její dcera je ruské státní příslušnosti, nyní je v České republice v postavení žadatelky o mezinárodní ochranu. K průběhu své cesty z vlasti vypověděla, že poprvé přijela do České republiky v květnu roku 2000. V roce 2006 odjela do Ruska. Naposledy z Ruska vycestovala asi v srpnu 2012. Od té doby pobývá v České republice, do Ruska už se nechce vrátit. K předchozím pobytům ve státech Evropské unie sdělila, že v roce 2003 navštívila jednu Anglii v roce 2006, 2× až 3× Polsko. V roce 2009 navštívila 2× Německo, jednu Švédsko, jednu Maďarsko, 2× Norsko, v období let 2011 až 2014 navštívila 5× až 7× Francii. Účelem všech jejich cest byla turistika a v uvedených zemích strávila jen několik dní. Od roku 2000 až do současnosti žije v České republice. K uděleným vízům nebo povolením k pobytu v jiných státech sdělila, že v roce 2003 měla vízum do Anglie, v období let 2000 až 2006 měla česká víza na 90 dní, od roku 2006 do roku 2016 pak disponovala povolením k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání. V minulosti žádala o mezinárodní ochranu již jednou, a to v srpnu 2016 v České republice. Ke svému zdravotnímu stavu sdělila, že je zcela zdravá. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označila legalizaci svého pobytu v České republice. V Rusku nikoho nemá, v České republice je celý svůj život. Jiné důvody své žádosti neuvedla.
13. Naznačené skutkové okolnosti pak krajský soud hodnotil z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu při současném zvažování, zda správní orgán postupoval při svém rozhodování i v souladu se správním řádem.
14. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobkyně, ze spisového materiálu nashromážděného v předcházejícím azylovém řízení a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel z Informace OAMP ze dne 20. 6. 2018, Výroční zprávy Human Rights 2018, Zprávy Freedom House, Zprávy IOM, Informace Evropského azylového podpůrného úřadu a z Informace polského Úřadu pro záležitosti cizinců a Zprávy ze zjišťovací mise do Ruské federace z června 2014. V souladu

s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobkyni dána možnost se s uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady nebo vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. K tomu žalobkyně sdělila, že se s obsahem těchto důkazů nechce seznámit a nenavrhl žádná další skutečnosti a informace, které by měl žalovaný při posouzení její žádosti vzít v úvahu.

15. Dále krajský soud z průběhu správního řízení zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl porovnání tvrzení žalobkyně uvedených v jejich jednotlivých žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobkyně uváděla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opětovně vrátit, jako uváděla v průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž důvodem podání její současné žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci jejího pobytu v České republice.
16. Žalovaný pak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobkyně ve vztahu k jejím uváděným důvodům, neboť dle názoru žalovaného žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný tak konstatoval naplnění podmínek stanovených ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou. Proto řízení ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Upozornil přitom i na ust. § 10a odst. 2 dané právní úpravy, dle něhož *„je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany“*.
17. Hodnocením skutkových okolností projednávané věci ve vazbě na námitky vyslovené v žalobě dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná.
18. V ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je upravena nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která nastává, pokud podal cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 uvedené právní úpravy. Toto ustanovení pak připustnost žádosti váže na posouzení toho, zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, či že mu hrozí vážná újma podle § 14a). Podle § 25 zákona o azylu se řízení zastaví, pokud (písm. i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
19. Jak již krajský soud výše uvedl, a jak žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí na str. 3 - 4, žalobkyně ve své opakované žádosti o azyl ze dne 21. 10. 2018 neuvedla žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že jsou novými pro hodnocení toho, zda byla vystavena v zemi původu azylově relevantnímu pronásledování. Krajský soud proto uzavírá, že argumentace správního orgánu ohledně jím pořízených podkladů o situaci v Ruské federaci je správná. Soud tak nemohl shledat žádnou vadu řízení, ani žádnou nezákonnost, a postup žalovaného, který vyslovil nepřipustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuplatnění nových skutečností oproti žádosti dřívější a následně z uvedeného důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, shledal bezchybným a zákonným.

20. Nynější žádost žalobkyně posuzoval žalovaný správně zejména z toho úhlu pohledu, zda došlo ke změně poměrů vzhledem k osobě žalobkyně nebo situace v zemi původu. Postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 3 Azs 178/2016), dle níž *„Institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmto podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znovu meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.“*
21. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobkyně ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatovala naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opět vrátit, jak uváděla v průběhu správního řízení, tedy obavu z bývalého manžela, který ji napadl a snaha o legalizaci pobytu v České republice. Žalobkyně tedy neuvedla žádnou novou okolnost ve smyslu zákona o azylu, která by mohla být důvodem k opětovnému vedení správního řízení. Žalovanému proto nelze vytýkat, že při svém rozhodování nepostupoval dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu neboť, jak vyplývá ze shora uvedeného, neshledal a ani nemohl shledat žádný důvod zvláštního zřetele, který by mu umožňoval posoudit opakovanou žádost jako přípustnou. Z informací poskytnutých žalobkyní v průběhu azylového řízení rovněž nevyplynulo, že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či národnosti. Lze rovněž konstatovat, že v případě žalobkyně, s ohledem na shora uvedené, nebyly zjištěny ani důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud ve shodě s názorem žalovaného rovněž neshledal, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud přitom plně odkazuje na argumenty žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření k žalobě a rovněž tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se s nimi plně ztotožňuje.
22. Nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn. Žalobkyně byla řádně seznámena se všemi podklady, které žalovanému sloužily pro rozhodování, a sama žádné další důkazy nenavrhla. I tuto žalobní námitku proto krajský soud musel označit za nedůvodnou.
23. Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. listopadu 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně